

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9383/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зорица Милановић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за грађевинарство, инжењеринг, трговину и услуге „Грађевинац систем“ Д.О.О. Београд, чији је пуномоћник Александар Шестић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационом суду у Београду Гж 5747/20 од 30.09.2021. године, у седници одржаној 09.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационом суду у Београду Гж 5747/20 од 30.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 191/14 од 14.05.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да, му на име дуга, исплати износ од 170.900 евра са затезном камтом и то: која се обрачунава према каматној стопи коју прописује Централна банка почев од 01.10.2012. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до исплате, која се обрачунава према каматној стопи утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8% поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног а до траженог износа, за износ од још 8.100 евра, заједно са траженом каматом, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом би се туженом забранило да врши оптерећење или отуђење станова означених бројевима .. и .. а налазе се у сутерену зграде број .. у улици ... у Београду, сада уписане у лист непокретности број .. К.О. ... као станови број .. и .. као неоснован. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 911.250,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 5747/20 од 30.09.2021. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Вишег суда у Београду 591/14 од 14.05.2020. године у ставу првом и четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Допуну ревизије коју је тужени лично изјавио, Врховни касациони суд није разматрао пошто странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат, на основу одредбе члана 85. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/1118/20), што овде није случај.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС бр.72/2011...18/2020) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеног дужности. Тужени у ревизији указује да побијана пресуда има недостатке због којих се не може испитати, наводећи разлоге прописане одредбом члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Та битна повреда одредаба парничног поступка, међутим, није разлог због ког ревизија може да се изјави, на основу одредбе члана 407. став 2. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле уговор о грађењу 31.07.2008. године, оверен код Четвртог општинског суда у Београду под бројем Ов 3269/2008. На основу тог уговора, тужиоцу је, на име уступања локације за изградњу, требало да припадне 30% од површине будућег објекта изграђеног на кп.бр. .. К.О. ..., а туженом преосталих 70%. По завршетку изградње, тужиоцу су припала два стана у згради у Београду улици ... број .. и то: стан број .. површине 63,66 м²; стан број .. површине 82,77 м², оба са гаражним местима, и додатно, на име разлике у квадратури, новчани еквивалент стана површине 74 м², са гаражом у истој згради, као и новчани еквивалент 10% нето изграђене површине сутерена, а који је изграђен у укупној површини од 249,33 м². Стан број .. са припадајућим гаражним местом, продат је у име властодавца, преко пуномоћника, за износ од 130.000 евра, а стан број .., са припадајућим гаражним местом, продат је, такође преко пуномоћника, за износ од 155.000 евра. Парничне странке су потом закључиле Споразум о уређењу међусобних односа, 12.05.2011. године, према ком је новчани еквивалент за површину стана од 74 м², са припадајућом гаражом, споразумно утврђен на износ од 146.000 евра, а 10% нето изграђене површине сутерена представља износ од 24.900 евра, који износ је извођач био у обавези да исплати властодавцу (тужиоцу) на његов девизни рачун најкасније до 31.12.2011. године. Законски заступник туженог није спорио да је са тужиоцем, преко његовог пуномоћника, закључио предметни Споразум и да износ од 170.900 евра није исплаћен.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су, правилном применом одредбе члана 17. став 1. Закона о облигационим односима, туженог обавезали да тужиоцу исплати 170.900 евра, са припадајућом каматом.

Дужност испуњења обавезе прописана је одредбом члана 17. став 1. Закона о облигационим односима, тако што су стране у облигационом односу дужне да изврше

своју обавезу и одговорне су за њено испуњење. Одредбом члана 148. став 1. истог Закона, прописано је да уговор ствара права и обавезе за уговорне стране (став 1.). Испуњење обавезе и последице неиспуњења прописане су одредбом члана 262. став 1. Закона о облигациони односима, тако што је поверилац у обавезном односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи. Доцња дужника прописана је одредбом члана 324. став 1. истог Закона, тако што дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице затезну камату по стопи утврђеној законом, на основу одредбе члана 277. став 1. Закона о облигационим односима.

У конкретном случају, на основу Споразума о уређењу међусобних односа од 12.05.2011. године, тужени се обавезао да тужиоцу „у вези преосталих међусобних обавеза“ исплати новчани еквивалент за површину стана од 74 м², са припадајућом гаражом, у износу од 146.000 евра, и 24.900 евра за 10% нето изграђене површине сутерена, најкасније до 31.12.2011. године, а ту обавезу није испунио, што значи да је у доцњи па је дужан да тужиоцу предметни новчани износ исплати, са припадајућом каматом, у динарској противвредности, на основу одредбе члана 395. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи ревизије туженог да је тужбени захтев тужиоца преурањен јер странке нису сачиниле коначни обрачун. Супротно тим наводима ревизије туженог, његова обавеза из Споразума о уређењу међусобних односа, закљученог са тужиоцем 12.05.2011. године, је доспела јер је он био дужан да предметни новчани износ тужиоцу исплати најкасније до 31.12.2011. године, а није тако поступио.

Осталим наводима ревизије туженог побија се правилност утврђеног чињеничног стања што није дозвољено имајући у виду да је одредбом члана 407. став 2. прописано да ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 3. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић